

jeg skal ikke nærmere gaae ind paa dette sidste Punkt, som maaskee kunde blive noget sildent og vække ny Modsigelse. De ville altsaa miste Statslivets almindelige Goder, men ikke blot det; Staten selv vil komme til at savne det Bidrag, som den har fuld Ræt til at fordrø af denne Provinds, ligesom af enhver anden; der er ikke nogen enkelt Provinds, som saaledes har Ræt til at sige: Vi ville være alene, vi ville ikke yde de Bidrag, som Staten kan forlange, at enhver Provinds skal yde til den almindelige Folkestyrke. Man skal ikke her gjøre den Indvending, at det dog vil være overmaade lidet, der vil kunne bringes ud af Færøerne i finansiel Henseende — som Erfaringen viser — og at man heller ikke vil kunne vente Noget derfra i militair Henseende o. s. v.; thi om det ogsaa var saa, saa staaer der dog Meget tilbage, hvortil de kunne give meget betydelige Bidrag.

Det er aldeles uberegneligt, hvilke Bidrag der herfra kan ydes til Statens, Folkets ikke haandgribelige Styrke, og det er da ogsaa bekjendt nok, at saadanne snerkliggende Der, der kun have staaet i en svag Forbindelse med Moderlandet, have frembragt adskillige af vore betydeligste Mænd. Derfor mener jeg, at man ikke her kan, sige: Spørg Færingerne, om de ville staae i den inderlige Forbindelse med det øvrige Statshele, som en Repræsentation her paa Rigsdagen forudsætter. Man har tidligere sagt: Spørg ikke Slesvigerne, thi det bliver Slesvighoffstenerne, der svare. Og paa samme Maade siger jeg: Spørg ikke Færingerne, thi det er overmaade tvivlsomt, om dette færøiske Folk selv kan komme til at svare. Det er almindelig antaget, at Embedsstanden for Diebliffet er stillet i et ugunstigt Forhold til Folkeudviklingen, og under den lidet ønskelige Tilstand, der for Diebliffet finder Sted, vilde det Svar, man fik paa Spørgsmaal, maaskee slet ikke være efter Færingernes Løve. Men under alle Omstændigheder er det aldeles uberegtiget at overlade Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til Færingerne selv. Dersom jeg ikke hørte feil, saa var det netop denne samme Indvending, som af den ærede Cultusminister nyelig blev fremsat med megen Styrke.

Hvad der derfor forekommer mig at være

den sande og naturlige Maade at afgjøre Sagen paa, det er, at man forbinder begge disse Genfærdigheder, at man nemlig baade giver Færingerne en provindsiel Forfatning og tillige samler dem med os her „under det fælles Paulun“. Jeg har det Haab, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds dog ikke er saa ganske utilbøielig til at gaae over til vore Anskuelse; det er nemlig et Citat, jeg her anfører af hans Foredrag igaar: „Lad os samle alle de forskjellige Statsdele ved Velvillie under det fælles Paulun!“ Men hvor er dette fælles Paulun for alle Statsdelene? Er det ikke her? Jeg skjønner ikke, at han derved kan have tænkt paa noget andet end paa den almindelige Folkerepresentation, som er Rigsdagen. Dersom nu denne Provindses Forhold ere af en eiendommelig Natur baade paa Grund af dens geographiske Stilling og den historiske Udvikling, den har været undergiven (Hør!), saa faaer Provindsen ogsaa en Fordring paa at see sine saakaldte provindsielle Interesser varetagne paa en særegen Maade. Jeg havde igaar havt istinde at spørge Indenrigsministeren, om han havde opgivet Ideen om at gjenoprette det forlængst nedlagte Lavthing. Det glæder mig, at den høitærede Minister har forekommet mig, thi han har i sit Foredrag igaar, dersom jeg ikke aldeles har misforstaaet ham, ligesom erklæret, at, naar nu Valgloven er given og Repræsentanter for Færøerne til næste Aar komme her tilstede, saa vil man have at overveie et Forslag til en Communallov; jeg troer, det har været den ærede Indenrigsministers Mening, at dette Forslag vilde blive forelagt allerede næste Aar. Saaledes synes mig, at alle Ønsker nu vilde kunne blive tilfredsstillende. Der er i det Udfast til en Communallov, som Regjeringen bestidder og som er behandlet, hvilket jeg vil bede bemærket, af en Forsamling paa Færøerne af en i dette Diemed sammenkaldt Repræsentation af Folket, i dette Forslag er der om Lavthinget givet den Bestemmelse, at dette Thing skal give Betænkning over Forslag, som blive det forelagte af Regjeringen, og dernæst, at Lavthinget selv skal kunne gjøre Forslag til Forandring i de bestaaende Love. Alene med disse to Bestemmelser er det Nødvendigste